SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 12 | 15. JUNI 1934 | 83. AARGANG

GRENSFORSTANDERENS PLIGT OVERFOR MEDLEMMERNE OG MEDLEMMERNES PLIGTER OVERFOR GRENSFORSTANDERSKABET.

Af *Arthur V. Haun,* Aarhus.

—

Naar Forholdene Verden over i Dag er saa daarlige, som de er, skyldes det først og fremmest den Mangel paa Tillid, der nu snart er almindelig, og som har givet sig Udslag i de lovløse Tilstande, der hersker i saa godt som alle Samfund. Hvis den gensidige Tillid mangler mellem de, der skal lede, og de, der skal ledes, saa bliver der daarlige Arbejdsforhold, som ikke er til Gavn for hverken den Enkelte eller Helheden. Indenfor vort Samfund skulde der mere end noget andet Sted være et Tillidsforhold til Stede, da et af vore vigtigste Principper jo nemlig lærer, at vi igennem Søskendekærligheden bliver den Enhed, som gør os stærke. Det gælder da for os om at vide, hvori vore gensidige Pligter bestaar, for at vi kan arbejde paa den bedst mulige Maade til fælles Gavn for os og vor Kirke.

Det er jo altid ubehageligt at tale om vore Pligter mod andre, det er meget bedre at tale om de Forpligtelser, vi mener, andre har mod os selv, men har vi først Forstaaelsen af, hvad Pligt er, kommer Udførelsen af disse ogsaa let-

tere, og da opdager vi, at der folger Tilfredsstillelse med ved Tanken om, at vi har gjort vor Pligt. — Min Pligt som Grensforstander overfor Kirkens Medlemmer er stor og omfattende, og jeg er selv til Tider i Tvivl, om jeg er i Stand til at udfore min Gerning paa den Maade, som jeg kunde onske, men jeg tror, at Bestræbelserne for at gore det rigtige, bliver paaskonnet og hjælper os til at kunne udfore vor Opgave tilfredsstillende for vor Gud. En Grensforstander, der har faaet denne store Gerning at udfore, at være den forste Mand indenfor en Gren, maa forst og fremmest være i Besiddelse af den Egenskab at være omhyggelig, saa at alle de ovrige Embedsmænd i Grenen kunde arbejde i god Forstaaelse med ham. Dernæst maa han have saa stor Kendskab til Evangeliet, at han altid kan lære og vejlede Medlemmerne i de Tilfælde, hvor de er i Tvivl. Han maa aldrig glemme, at han altid skulde virke som en Fader for Soskende, og som en Fader forst og fremmest ser paa sine Borns Vel, saaledes skulde Grensforstanderen forst og fremmest se paa Grenens og dens Medlemmers Vel, for han tænker paa sine egne Interesser. Han maa ikke herske, men lede, og det paa en saadan Maade, at ingen faar Folelsen af, at de bliver drevet til deres Gerning, men tværtimod, at de foler Glæde og Tilfredshed ved Arbejdet i deres Kald. Han skal kunne arbejde sammen med sine Raadgivere paa en saadan Maade, at de maa være Eksempel paa Enhed for de andre Organisationers Bestyrelser. Han skal være loyal mod sine Raadgivere og disse ligeledes loyale mod ham.

Medlemmernes Pligter mod Grensforstanderskabet er: at de respekterer dette som Grenens overste Ledelse og Myndighed og er villige til underordne sig de Bestemmelser, som denne Ledelse maatte finde det fornodent at fremkomme med. Ting, som at være med til at skabe Ro og Orden paa Modesalen for, under og efter Moderne, skulde være en Opgave for ethvert Medlem af Kirken. At besoge Moderne og tage Del i Arbejdet der, burde betragtes som en Pligt. Personligt Mellemværende maa ikke have Indflydelse paa Medlemmernes Stilling til Kirken, ligeledes burde man ikke unddrage de forskellige, af Grensforstanderskabet udvalgte Embedsmænd, den Stotte i deres Arbejde, som disse kan gore Fordring paa, at Medlemmerne skal yde dem, thi uden en saadan Stotte er det ikke muligt at opnaa tilfredsstillende Resultater. Intet er saa splittende for et Samfund som Uenighed og Utilfredshed. Intet er saa odelæggende for den gode Aand, som dette, ikke at ville tage Del i Arbejdet, fordi den Broder eller den Soster har Ledelsen, eller at man ikke vil besoge Moderne, fordi man tilfældigvis har noget ude-

staaende med en eller anden, thi Kirken er jo dog uden Skyld i det, og man unddrager jo blot sig selv den Opbyggelse, man ellers kunde faa.

Hvis Kærlighedens Aand besjælede os alle i tilstrækkelig hoj Grad, vilde vort Udbytte af vort Medlemsskab i Jesu Kristi Kirke foraarsage, at vi vilde fole os som en stor Familie, der var interesseret i, at det gik alle godt, og at Tilstanden indenfor vort Samfund var saa ideel som muligt. Vi kunde da i Sandhed sige, at vi tilhorte et guddommeligt Samfund, fordi Guds Aand prægede vor hele Færd og gjorde os skikkede til at varetage det Kald, vi har paataget os i Daaben. Folelsen af at være en stor Familie, skulde være den fremherskende, og ligesom en god Familie er optaget af at holde Hjemmet oppe, saaledes skulde vi ogsaa være optaget af at holde sammen paa vor Menighed og glæde os over dens Fremgang, og Herrens Aand vilde da velsigne os og lade os fole, at vi havde gjort vor Pligt baade mod os selv, vore Ledere og vor Kirke.

(Uddrag af Tale, holdt ved Foraarskonferencen i Aarhus 1934.)

DEN DANSKE MISSION.

ANKOMST.

Ældste Otto L. Jorgensen fra Rigby, Idaho, ankom til Den danske Mission den 1. Juni for at virke som Missionær.

Vi byder Broder Jorgensen hjertelig velkommen til Danmark og nedbeder Herrens Velsignelser over ham i Missionsarbejdet.

AFLØSNING.

Ved en Forglemmelse fra Redaktionens Side er Soster Valborg Johansens Aflosning som 1. Raadgiver i Hovedbestyrelsen for Unge Kvinders Forening ikke blevet bekendtgjort i »Stjernen«. Soster Johansen er blevet aflost efter eget Ønske og med Tak og Ære for vel udfort Arbejde.

Lektier for Børneklasser (10—14 Aar).

17. Juni.

TEMPELBYGGEREN.

Tekst: 1. Kongernes Bog 8: 1—21.

Denne Lektie forer os op til den hojeste Tinde i Israels glorværdige Tilværelse som Nation. Det er 480 Aar siden, Moses forte Folket ud af Trældom. I denne Tid var Kanan blevet fuldstændig undertrykt og et Kongerige oprettet, som

nu var en af Verdens stærke Nationer. David var blevet en mægtig Konge, og hans veltrænede Hære havde besejret alle de omkringliggende Nationer. Dette havde givet ham stor Magt. Da der ikke længere var flere Riger at erobre for David, tænkte han paa at bygge et prægtigt Tempel i Jerusalem og indvie det til Gud. Men han blev advaret af en Profet, at eftersom han havde været virksom i saa mange Krige og Blodsudgydelse, vilde det ikke være passende for ham at bygge Templet, men han kunde sørge for Rejsningen deraf, saa at hans Søn, der fulgte efter ham, kunde bygge det.

Arbejdet med at rejse Templet blev saaledes overdraget til Salomon, der arvede Riget og alle de Rigdomme, som David havde ophobet. Salomon begyndte sin Regering med stor Pragt og bad Herren om Visdom, saa at han kunde blive en værdig Efterfølger af den store David. Noget af det første, han gjorde, var at paabegynde Bygningen af det Tempel, som hans Fader havde planlagt. Han skaffede Tømmer. Det tog elleve Aar at fuldføre denne vidunderlige Bygning. Sammenlignet med nogle af vore store Domkirker vilde det ikke anses for saa meget, men paa den Tid var det en af de prægtigste Bygninger i Verden. I omtrent fire Hundrede Aar, indtil Templet blev ødelagt af Babylonierne, var det Jerusalems Herlighed og blev besøgt af Mennesker fra alle Dele af den da kendte Verden.

Paa den Tid, da Templet var færdigt, blev der afholdt en stor Indvielses-Gudstjeneste. Pagtens Ark, som var blevet bygget af Moses i Ørkenen, blev anbragt i det Allerhelligste, og vi læser følgende: »Saa blev alt Arbejdet færdigt, som Kong Salomon gjorde til Herrens Hus; og Salomon førte de Ting, som hans Fader havde helliget, derind, nemlig Sølvet og Guldet og Karrene, og han lagde det i Herrens Hus's Skatkammer.« (1. Kongernes Bog 7: 51).

Indvielses-Gudstjenesten lignede uden Tvivl det, der foregik i Salt Lake Tempel for 40 Aar siden. Efter at have bygget paa dette store Guds Hus i 40 Aar kom der Folk fra hele Kirken for at overvære Indvielsen. De, der var til Stede, husker meget vel den Glæde og Lykke, der var over de forsamlede. De jublede indvendig, da de hørte Koret og Folket synge: »Hav Tak for Profeten« og »Guds Aand som en Ild«. De, der hørte Præsident Woodruff og andre af Kirkens Ledere den Gang, maa være blevet mindet om Salomons Bøn ved Indvielsen af det Tempel, han havde bygget.

Spørgsmaal.

1. Hvorfor fik David ikke Lov til at bygge et Tempel?

2. Fortæl om Salomons Drøm. (1. Kong. 3: 5—15).
3. Hvor fik Salomon Hjælp til at bygge Templet? Hvorfor?
4. Hvor mange Aar tog det for at bygge Salomons Tempel?
5. Hvad skete der, da Salomons Tempel blev indviet?
6. Sammenlign det med Salt Lake Tempels Indvielse.
7. Véd I, hvad der til sidst skete med Salomon? Hvad var det? Hvorfor skete det? (1. Kongernes Bog 11: 9—11).

---

24. Juni.

OVERSIGT OVER GAMLE LEKTIER.

Nu maa vi se, om vi kan huske noget af det, vi har lært i den sidste Tid. Det er jo nemlig Meningen med Lektierne, at vi skal lære af dem og — huske dem.

Spørgsmaal:

1. Hvem var Saul?
2. Hvorledes var Sauls Karakter?
3. Hvilke Egenskaber bør en virkelig stor Mand være i Besiddelse af?
4. Hvilke Fejl begik Saul?
5. Fortæl om David.
6. Hvad menes der med »en Mand efter Guds Hjerte«?
7. Hvorfor var David og Jonathan saa fine Venner?
8. Hvad er et Tempel?
9. Bygger de Sidste Dages Hellige Templer?

Lektier for Børneklasser (under 10 Aar).

17. Juni.

KRISTUS OG DE FEM TUSINDE.

Tekst: Matthæus 14:13-21; Johannes 6:1-14; Markus 6:30-44.

Har I nogensinde set en lille Dreng, der var saa stolt og lykkelig, at han følte sig lige saa stor og mægtig som den største Mand? Paa den Tid, da Jesus var her, var der en lille Dreng, der var umaadelig stolt og lykkelig. Han hjalp Jesus med at gøre noget vidunderligt; han hjalp til med at føde fem Tusinde Mennesker med sin Frokost.

En Dag ønskede Jesus at være sammen med sine Apostle en liden Stund. Nogle af dem havde været paa Mission. De havde ikke set ham i nogen Tid. Jesus var meget glad ved at se sine elskede Venner og høre om, hvad de havde gjort. Derfor sagde han: »Kom lad os gaa en lille Tur for os selv og hvile, medens vi taler.«

Han sendte Skaren bort. Saa tog han og Apostlene en Baad og sejlede tværs over Søen til et roligt Sted paa

den anden Side. Men Skaren glemte, at Jesus var træt. De tænkte kun paa de gode Ting, de ønskede at høre. Saa spadserede de meget hurtigt rundt om Søen og kom til det Sted, hvor Jesus vilde gaa lige saa hurtigt. Da Jesus saa dem, bedrøvedes han over dem. Han sagde: »De er lige som Faar uden Hyrde. Jeg maa hjælpe dem.«

Saa steg han op af Baaden og satte sig ned paa Græsset sammen med dem og talte til dem. Nogle af dem havde bragt syge Venner med derhen. Jesus saa dem og helbredte dem. Disciplene ventede, til Dagen næsten var gaaet. Saa sagde de: »Er det ikke ved Tiden nu at sende disse Mennesker bort? Se hvor sent det er ved at blive. De trænger til Mad.« Der kunde ikke købes noget der i Nærheden, men Jesus sagde venligt: »Giv dem noget at spise. Hvor mange Brød har I?«

En, der hed Andreas, kom og sagde: »Her er noget. Denne lille Dreng har fem smaa Brød og to Fisk. Han ønsker at give dig dem. Men det vil kun være en Mundsmag for to eller tre. Og her har vi fem Tusinde.«

Jesus sagde: »Lad dem sidde ned«. De satte sig ned paa Græsset i Grupper paa 50 og 100. Saa saa Jesus op mod Himmelen og velsignede Maden. Han brød det i Stykker og gav Diciplene det til at bringe rundt. Denne lille Drengs Frokost blev i Jesu Hænder nok til at mætte hele Skaren. Hvor maa hans Øjne ikke have straalet, da han saa dem spise. Da alle havde faaet, hvad de ønskede, bad Jesus sine Venner om at samle det sammen, der ikke var blevet spist. Han ønskede ikke, at noget skulde gaa til Spilde. Disciplene sankede tolv Kurve fulde af Mad. Hvordan tror I det gik til, at de de havde mere tilovers, end de havde til at begynde med? Og hvorledes tror I, at denne lille Dreng, som hjalp Jesus maa have følt?

Alle talte om, hvor vidunderlig Jesus var. Nogle sagde: »Lad os gøre ham til vor Konge.« Men Jesus var bedrøvet over, at de ikke kendte ham bedre end det. Han ønskede ikke at blive deres Konge, han ønskede at blive deres Lærer. Derfor sneg han sig roligt bort fra dem og gik ind i Bjergene for at hvile og bede.

---

24. Juni.

ET BESØG HOS EN KVINDE FRA SAMARIA.

Har I nogensinde hørt om »levende Vand?« Vi ved hvor godt klart, rent Vand smager os, naar vi er tørstige, ikke sandt? »Levende Vand« er noget andet. Det er meget bedre.

I Stedet for at fylde vore Maver, fylder det vore Hjerter med Kærlighed til enhver; »levende Vand« hjælper os at finde Vejen tilbage til vort Hjem hos Gud i Himmelen. »Levende Vand« giver Menneskene Fred i Sindet. Det er den nye Maade, som Jesus lærte at gøre Tingene paa. Det er Evangeliet. Skal jeg fortælle jer om engang, da Jesus var saa god og venlig, at han tilbød en daarlig Kvinde noget af dette Vand?

Han var paa Vej til et Sted, der hed Galilæa. Da han var træt, satte han sig ned ved en Brønd for at hvile. Denne Brønd var blevet lavet af Jakob for længe siden. Det maa have faaet Jesus til at tænke paa Historien om Jakob og Esau, som hans Moder havde fortalt ham, da han var en lille Dreng. Medens han sad der og hvilede ved Jakobs Brønd, kom der en Kvinde for at hente Vand. Jesus var tørstig, derfor sagde han: »Vær venlig og giv mig lidt Vand.« Hun sagde: »Hvorledes kan det være, at du spørger mig om en Drik Vand? Jeg er en Kvinde fra Samaria. Du er Jøde, og Jøder vil ikke have noget at gøre med Samaritanere«. Jesus svarede: »Hvis du vidste, hvem jeg er og hvad jeg kan give dig, vilde du ikke spørge mig om dette. Du vilde bede om »levende Vand« at drikke.« I det Land smagte Drikkevandet sommetider daarligt. Naar derfor nogen hørte om godt Vand, ønskede de noget. Kvinden kunde ogsaa se, at han ikke var akkurat som de andre Jøder. Derfor var hun høfligere. Hun sagde: »Min Herre, du har ikke nogen Spand, som du kan trække Vandet op med, og Brønden er dyb. Hvorledes kan du faa »levende Vand?«

Han svarede, at den, der drikker af Kildens Vand vil blive tørstig igen, men den, der drikker af det Vand, han vilde give ham, vilde finde noget nyt i Livet. Dette »levende Vand«, denne nye Maade at gøre Tingene paa, bragte ham Fred i Sindet og hjalp ham at finde Vejen til Gud Faderen. »Giv mig dette Vand, at jeg ikke skal tørste igen,« sagde Kvinden. »Gaa og kald din Mand,« sagde Jesus. »Jeg har ikke nogen Mand,« svarede hun. »Nej,« sagde Jesus, »men du har haft fem. Og du har ikke altid gjort det rette.« Kvinden vidste, at han talte sandt. Hun undrede sig over, hvad Profet han var, eftersom han kendte alt til hendes Liv. Jesus fortalte hende, at der var to Maader at tjene Gud paa. Den ene Maade var at bede til ham og saa gøre, hvad der behagede en. Den anden var at bede til ham og saa gøre hvad der var ret. »Ja, jeg ved, sagde hun, »Kristus vil komme en Dag og fortælle os, hvorledes vi skal leve og for at give os Fred. Saa sagde Jesus »jeg, der taler til dig, er Kristus«. Netop i dette Øjeblik kom Disciplene

tilbage. De undrede sig over, hvorledes det kunde være, at Jesus talte til en Kvinde, ovenikøbet en Samaritaner, men de sagde ikke noget.

Saa skyndte Kvinden sig ind til Byen. Hun sagde til sine Venner: »Kom med mig og se et Menneske, der fortalte mig alt om mig selv. Er det ikke Kristus?« Efter at hun var gaaet, sagde Disciplene til Jesus: »Mester, spis sammen med os.« Men Jesus sagde: »Nej mine Venner, jeg maa gøre Guds Arbejde. Jeg maa hjælpe de Mennesker, der trænger til Hjælp. Se paa dem, der kommer. Vi maa hjælpe dem.« Der kom mange, og han underviste dem. Han blev hos dem i to Dage. Han skænkede dem Fred i Sindet og fortalte dem, hvorledes de skulde leve paa den ny Maade. Ja, han gav dem »levende Vand«. Og de drak og blev fyldt. De sagde til Kvinden: »Vi tror paa ham. I fortalte os om ham, men nu har vi hørt ham selv. Han har skænket os Fred og Lykke. Vi ved, at han er Kristus, Verdens Frelser.«

GUDS FADERFORHOLD OG FADERSKAB.

Problem: Hvad er — efter Deres Mening — de tre største Ideer, der har udøvet den største Indflydelse i Historien? Tænk for Dem selv et Øjeblik og find et Svar; saa vil De bedre være i Stand til at forstaa, hvad der siges. I denne Lektie diskuteres det paa følgende Maade: Ideers Indflydelse i Almindelighed og Indflydelsen af en Opfattelse af Gud.

Hvad er den mest indflydelsesrige Ting i Verden? Det er ikke Penge eller Position af nogen Slags, men det er snarere en Idé. Ingen vil være tilbøjelig til at bestride dette, der vil tænke sig om et Øjeblik.

Sæt, at De faar en Idé, at et vist Hus i Deres Nabolag er et Spøgelseshus. Straks undergaar Deres Stilling overfor dette Hus en Forandring. De vil ikke have noget at gøre med det, især ikke i Mørke. Hvis nu de øvrige Mennesker i Byen faar den samme Idé, saa kan man lige saa godt rive det Hus ned, i hvert Fald saa vidt som Udlejningen deraf angaar. At det ikke betyder noget, at det er Udtryk for gammel Overtro uden noget Grundlag — alt dette betyder intet i denne Situation. Ideen er der ikke destomindre og maa derfor regnes med.

Lad os tage en anden Idé, Opdagelsen af den nye Verden. For Kolumbus' Tid troede hele Verden, at Jorden var flad. Bibelen taler om »Jordens fire Hjørner«, og denne Kendsgerning kan muligvis have haft Indflydelse paa Opfattelsen af dette Forhold. Paa en eller anden Maade fik Kolumbus

den Idé, at Jorden var rund i Stedet for flad; efter den Tid blev Livet ikke det samme for ham — ej heller for den øvrige Verden. Han onskede at gore Brug af Ideen i handelspolitisk Henseende. For dersom Jorden var flad, kunde man kun skaffe sig Krydderier fra Orienten ved at drage mod Øst, og den Rute var netop blevet lukket af Tyrkerne. Men hvis Jorden derimod var rund, som Kolumbus fuldt og fast troede, saa kunde man faa Krydderier ved at sejle over Havet mod Vest og saa at sige komme til Bagdoren. Denne Idé om Jorden var saa fremherskende i Kolumbus' Sjæl, at han handlede derefter — med hvilket Resultat kender enhver.

En af de tre storste Ideer, der har haft Indflydelse paa Menneskeheden, baade bevidst og ubevidst, er Ideen, at Gud er vor universelle Fader sammen med dens Konsekvens, at alle Mennesker overalt er Brodre. Denne Opfattelse er central i Jesu Lærdomme.

For Kristi Tid, da denne Idé forst blev klart defineret, saa Jordens Mennesker paa, med Undtagelse af en fremtrædende Mand her og der, som en Helhed paa Guddommen som en Hersker, en Monark, en Dommer. Forst af alt, Gud var lokal bestemt i sine Forhold. Det vil sige, han var Stammens eller Nationens enevældige Hersker, ikke alle Stammers og Nationers. Hver Stamme eller Nation havde deres egen Gud eller Guder. For det andet, Gud skulde tilbedes af Menneskene, for at de kunde vinde hans Gunst, naar han blev vred. Hans Vrede kom for Dagen i Torden og Lyn, i Hvirvelvinde og Vulkanudbrud; hans Glæde og Tilfredshed viste sig i Solens varme Straaler, i de kolige og forfriskende Vinde paa Kinden og i Regnen, der fik Tingene til at vokse. For det tredie, Guds Interesse for Menneskenes Forhold og Affærer var i det hele taget egenkærlig. Han onskede at blive tilbedt, æret og frygtet; det var ham lige meget, om Menneskene havde Fremgang eller ikke, undtagen blandt Israeliterne, af hvem han krævede Retfærdighed. For det fjerde, med Hensyn til dem uden for Stammen eller Nationen, da var det naturlige og svorne Fjender, og den udenforstaaende skulde ikke gives nogen Pardon.

Saa kom Jesus.

Den nye Lære om Gud indbefattede folgende Punkter: Forst, Gud var en Fader. Det vil sige, at han havde de Egenskaber, som man i Almindelighed forbinder med en jordisk Fader — Venlighed, Overbærenhed, Kærlighed og Retfærdighed. For det andet, Gud var den universelle Fader. D. v. s. han var ikke alene et udvalgt Folks Fader, men hele Menneskeslægtens, uanset Farve, Nationalitet eller religios Tro. For det tredie, Gud var folgelig interesseret i Menneske-

heden for deres egen Skyld end for sin egen. Han tænkte meget paa deres Udvikling af deres Aands bedste Egenskaber — de Karaktertræk, de havde arvet fra ham. At opnaa dette var hans Arbejde og Herlighed. For det fjerde, da alle Mennesker var Guds Børn, var de alle Brødre i Ordets egentlige Betydning.

KRISTI ENESTAAENDE STILLING.*

For Skarer af alvorlige og tænkende Mennesker, der omfatter mange, som oprigtigt tror paa Virkekraften af vor Herres forsonende Død som et Forløsningsmiddel fra Døden og Frelse fra Synden, er det et meget stort Under, at Opofrelsen af et enkelt Liv kunde gøres til et effektivt Middel til Frigørelse af Menneskeslægten.

Skrifter, der daterer sig fra for Frelserens jordiske Liv, erklærer tydeligt, at Forsoningen, der skulde fuldføres af ham, skulde være et stedfortrædende Offer, frivilligt og inspireret af Kærlighed for hans Del og universel i dets Udstrækning saa langt som Menneskeslægten vilde benytte sig af dets godgørende Midler. Disse Forhold blev begrænset af den personificerede Kristi personlige Bekræftelser, og attesteres af Skrifter, der daterer sig fra efter den tragiske Fuldendelse paa Calvary.

Forestillingen og Begrebet om stedfortrædende Tjeneste, hvori en kan handle paa en andens Vegne, er lige saa gammel som Racen. Den staar imidlertid i fuldstændig Modstrid med den ubibelske Antagelse, at et Menneskes Fortjenester kan henregnes til Udslettelsen af en andens Synder. Den hellige Skrift, baade gammel og ny, den menneskelige Families Traditioner, Alterofferets Ritualer og endog hedensk Afguderis Vanhelligelser omfatter Opfattelsen af stedfortrædende Forsoning. Dette Princip, der var af guddommelig Karakter i sin oprindelige og ufordærvede Form, blev aabenbaret til Adam, der ofrede i Lighed med den dengang fremtidige Død af Guds Lam, og blev lært og praktiseret af senere Profeter ned til Kristi Tid.

Skrifterne befrier os for den Opfattelse, at enhver almindelig dødelig — ved frivilligt at opgive sit Liv endog som Martyr for den bedste Sag — kunde blive en Løskøbelse for sine Medmenneskers Synder og en Sejr over Døden. Jesus Kristus var, skønt han levede og døde som en af os, af enestaaende Natur. Der har aldrig været et Menneske paa Jorden som

* Lektie for Præstedømmet, fjerde Uge i Juni.

han. Kristus var det eneste blandt alle de legemliggjorte af Guds aandelige Børn, der var skikket til og antagelig som det store Forsoningsoffer i disse bestemte og særlige Henseender:

1. Han var den, der var valgt og forudbeskikket i Himmelen til denne specielle Tjeneste.

2. Han var og er Faderens enbaarne i Kodet og derfor det eneste Væsen, som nogensinde er født paa Jorden, der var i Besiddelse af baade Guddommens og Manddommens arvelige Egenskaber i deres Fylde.

3. Han var og er det eneste syndefri Menneske, som har levet i Kodet.

Angaaende vor Herres Forudbeskikkelse som Frelser og Forloser, har han givet os personligt Vidnesbyrd, som harmonerer med de Profeters Udtalelser, der levede for hans Fødsel og de Apostle, der lærte og underviste efter hans Død. 22 Aarhundreder før Tidens Midte aabenbarede den da ulegemlige Kristus sig for en Profet fra Mormons Bog, sigende: »Se, jeg er den, som var beredt fra Verdens Begyndelse af til at forløse mit Folk. Se, jeg er Jesus Kristus.« (Mormons Bog, Ether 3: 14). Til Moses talte Faderen saaledes: »Du er i min Enbaarnes Lignelse, og min Enbaarne er og bliver Frelseren.« (Den kostelige Perle). Disse Skriftsteder er i Overensstemmelse med Peters Vidnesbyrd om Kristus som »et lydelost og uplettet Lam, der var forud kendt før Verdens Grundlæggelse«. (1. Peters Brev 1: 19—20).

Som den evige Faders enbaarne Søn i Kodet besad Kristus den i sig boende Kraft til ubegrænset at modstaa Døden og det akkurat lige saa naturligt, som at han, der var en dødelig Moders Afkom, skulde hente Evnen til at dø. Jesus Kristus arvede ved Arvelighedens Naturlov sine Forældres fysiske, mentale og aandelige Egenskaber — Faderen udødelig og herliggjort, Moderen et Menneske. Han kunde ikke blive slaaet ihjel, førend hans Time var kommet, i den Time, da han frivilligt vilde opgive sit Liv og tillade sin egen Bortgang. Hvorledes kan da ellers hans bestemte Forsikringer angaaende sig selv konstrueres? Læg for Eksempel Mærke til dette: »Derfor elsker Faderen mig, fordi jeg sætter mit Liv til for at tage det igen. Ingen tager det, men sætter det til af mig selv. Jeg har Magt til at sætte det til, og jeg har Magt til at tage det igen.« (Johannes 10: 17—18). Og videre: »Thi ligesom Faderen har Liv i sig selv, saaledes har han ogsaa givet Sønnen at have Liv i sig selv.« (Johannes 5: 26).

Kristus døde, ikke som andre Mennesker døde eller dør paa Grund af svigtende Evne til at undgaa Døden, men for et

(Fortsættes Side 278).

SKANDINAVIENS STJERNE

Et halvmaanedligt Tidsskrift for Jesu Kristi Kirke
Af Sidste Dages Hellige.
Oprettet i Aaret 1851.

Ansvarshavende Redaktør:	Redaktionssekretær og Translatør:
Holger M. Larsen	Orson B. West

»NOGET FOR INTET« — BORTLODNING.

For ikke længe siden læste vi i en Avis, at en Gartner i Paris havde vundet den storste Gevinst paa Lst. 62.000 i den sidste Trækning i det franske Lotteri. I samme Avis stod der skrevet med fede Typer: »*Lst. 70.000 paa 70 Sekunder, Lykke for ti Mennesker*«. De 70.000 kunde vindes ved et engelsk Hestevæddeløb. Spil paa Heste og Spil af anden Slags synes at være en populær og almindelig Tidsfordriv i England. Og Aviserne skriver ofte paa iojnefaldende Steder om, hvorledes man kan vinde paa denne Maade. Enhver vilde blive overvældet ved en Gevinst paa Lst. 62.000. Og naar det kun koster en Ubetydelighed at tage en saadan Chance, hvem vilde da tove med at »placere sine Penge« der? Saadan ræsonnerer de fleste Mennesker. Folgen bliver, at man meget ofte kober en saadan Chance. Paa denne Maade fremelskes Spilleinstinktet — at faa noget for intet, idet der stadig gives Lejlighed til at spille og vædde.

Stiller saadanne Mennesker sig nogensinde det Spørgsmaal, om det er moralsk rigtigt med Lotterispil, Totalisatorspil og andre Indretninger med at faa noget for intet? Spil — for nu at bruge dette Ord i Almindelighed som Benævnelse paa alle Slags Chancer for at faa noget for intet — har paa mange Steder og til forskellige Tider været gjort ulovligt af Myndighederne. Hvorfor? Det vilde sikkert aldrig være blevet gjort, om der ikke fulgte noget daarligt med Spil. Og fordi der maaske paa nogle Steder ikke eksisterer nogen Lov imod det, er det ikke noget Bevis for, at det er rigtigt at udove denne Praksis. Hvad enten der findes Love imod Spil eller ej, er den almindelige Mening hos alle oplyste og redelige Mennesker, at Spil er af det onde, fordi ondt følger i dets Fodspor. Derfor er Spil noget, som Sidste Dages Hellige ikke kan tolerere. Vor Kirke indtager ikke nogen neutral Holdning med Hensyn til Spil. Den er en absolut Modstander af alle Slags Spil.

»Vi tror, at vi bor være ærlige«, saaledes begynder vor 13. Trosartikel. For at være i Overensstemmelse dermed kan vi ikke stotte noget, der antyder at ville give noget for intet. Det er en fundamental Naturlov — og derfor Guds Lov — at naar vi faar noget af Naturen, saa maa vi give noget af lignende Værdi. Livet udspringer af Jorden; men noget af lignende Værdi maa gives til Gengæld. De stride, krystalklare Bjergstromme kan forvandles til straalende Lys i en fjernt liggende By eller fore Verdensnyhederne som Telegraf eller Radiobolger rundt om Verden, men Transformationerne er blot Forandringer til noget af lignende Værdi.

»Men hvad med Hensyn til Bortlodning?« sporges der os af et godt Kirkemedlem. Er Bortlodning ikke en Form for Spil? Jo, det er det. Saa kan Kirken ikke bifalde det. Det skal dog indrommes, at det ikke er saa slem en Form for Spil som andre, men det er noget lignende, og derfor er det rigtigt at bandlyse det. Hvem kan konsekvent sige god for Bortlodning og fordomme Totalisatorspil eller Kortspil? Vi indrommer, at der sandsynligvis vil folge mere ondt af at spille paa Heste end ved Bortlodning, som vi mener, at det er farligere at drikke Whisky end The. Men et Onde, selv om det er storre, gor ikke det mindre rigtigt. Vi kan ikke tillade os at drikke The, selv om det er et mindre Onde end at drikke Whisky.

Det er Chance-Elementet — Muligheden for at faa noget for intet (eller næsten saa), Svagheden ved Spilleinstinktet — der gor Bortlodning og Tombola populær og derfor en let Maade at »sælge« paa. Bortlodning finder Sted ved mange af Kvindelig Hjælpeforenings Basarer. De gode Sostre onsker naturligvis ikke at gore noget ondt dermed. De tænkte blot paa det presserende Behov for Penge og akcepterede uden Tvivl uden at tænke paa Betydningen Bortlodning som en forholdsvis let Maade at faa Penge ind paa. Motivet er i hoj Grad prisværdigt. Men Maaden at opnaa Maalet paa kan næppe forsvares. Gud vilde ikke bifalde det, derfor skulde vi heller ikke gore det.

Kan man ikke i en Hjælpeforeningsbasar tage sin Tilflugt til andre Midler at faa Pengene ind paa end ved at appellere til Spilleinstinktet? Ved Bortlodning vinder blot en af Hundrede, maaske kun en af Tusinde. Er der nogen Sidste Dages Hellig, som ikke villigt vilde afstaa fra en Chance af Tusinde for at undgaa det onde? For Eksempel: Hver Person kober en Chance, d. v. s. giver sin Del — maaske et bestemt Belob — i Forhold til Artiklens Kobspris; denne gives til en trængende Familie, Pengene anvendes til at lindre Noden. »Men der er ikke noget Sjov ved denne prosaiske Maade«, vil nogen

indvende. Jo, dens Formaal er Tjeneste, og Belonningerne for Tjeneste er fyldt af den skonneste Tilfredsstillelse. Desuden er det vel lettere at sorge for Underholdning paa Programmet, hvori der ikke findes Antydning af Spilleinstinkt. »Hvor der findes en Vilje, er der ogsaa en Udvej«, er en Sandhed, der er fodt af menneskelig Erfaring. Hvor Viljen og Energien eksisterer, findes der utvivlsomt Udveje til at sælge ved Basarerne, som er i Harmoni med Kirkens moralske Standpunkt.

»Gor hvad er ret, lad saa Folgerne komme.«

Joseph F. Merrill.

(Fortsat fra Side 275).

specielt Formaal af frivillig Overgivelse. Altsaa, Forsoningsofferet var ikke et almindeligt Menneskes sædvanlige Dod, men hans Bortgang, som havde Magt til at leve. Det var i Sandhed et Offer.

Som værende syndefri var Kristus udenfor Satans Magt, og var sig sin egen fuldkomne Retsindighed bevidst. Han udfordrede Angriberne med det rammende Sporgsmaal: »Hvem af eder kan overbevise mig om nogen Synd?« (Johannes 8: 46); og da han traadte ind i Gethsemane, erklærede han hojtideligt: »Thi denne Verdens Fyrste kommer, og han har slet intet i mig.« (Johannes 14: 30).

Havde vor Herre doet som Folge af Satans Magt over ham ved Overtrædelse, vilde hans Dod blot have været en individuel Erfaring, kun sonende hans egne Handlinger. Da han absolut var fri for enhver Slags Synd, gjorde det ham onskværdig, hans Ydmyghed og Villighed gjorde ham antagelig som Soningsofret for Verdens Synder. I disse Henseender som i den, at han havde Liv i sig selv og derfor Magt over Doden. Han indtog en absolut enestaaende Stilling blandt Menneskene. Paa folgende Maade talte den gamle fordums Profet: »Og saa vist som den Herre Gud lever, er der intet andet Navn givet under Himmelen, hvorved Menneskene kunne blive frelste, uden Navnet Jesus Kristus, om hvem jeg har talt.« (Mormons Bog, 2. Nephi 25: 20).

Sporgsmaal.

1. Var Frelseren paa nogen Maade tvunget til at gore sit Offer paa Korset? I hvilken Hensigt blev alt hans Forlosningsarbejde udfort?
2. Opregn de Egenskaber, Frelseren var i Besiddelse af, og som gjorde ham skikket til Forsoningen. Kunde et dodeligt Menneske have udfort det?

3. Er der nogen Sandsynlighed for, at Kristus besad nogen Kundskab om sin jordiske Mission? Citer nogle Skriftsteder fra Nutidens Skrifter.
4. Var Kristus selv underkastet Døden?
5. Vilde Kristi Død have haft den samme frelsende Kraft, om han ikke havde holdt sig selv hævet over Synd?

KRONET MED HERLIGHED.

Fortælling af *Nephi Anderson.*

Oversat af *John S. Hansen.*

(Fortsat.)

Janson Familien var Nykommere i Vesten og havde endnu meget at lære med Hensyn til Landvæsenet paa disse Egne. Hr. Janson var svensk og havde opholdt sig i Amerika i 20 Aar. Hans Hustru og hendes Kusine var begge fra Norge; men medens den første havde været i Landet længe nok til at blive amerikaniseret, saa var det kun to Aar siden, at Kusinen havde forladt sit Fødeland og talte derfor engelsk med en afgjort fremmed Akcent. Hendes Navn var Signe Dahl. Hun tiltrak sig Ruperts Opmærksomhed fra den første Dag. Hun havde en Hudfarve vekslende hvid og rød, blaa Øjne, blødt, lyst Haar, men det var ikke hendes ejendommelige Skønhed alene, der gjorde Indtryk paa ham. Der var noget andet ved hende, en Atmosfære af Fred og rolig Sikkerhed hvilte over hende og syntes at meddele sig til ham. I Begyndelsen var hun meget tilbageholdende, men da hun lærte Rupert bedre at kende, hvilket hun syntes at gøre instinktmæssigt, talte hun mere frit med ham og lod endog til at sætte Pris paa hans Selskab.

To Uger forløb, og Rupert tilbød at blive paa Gaarden gennem Høsten. Hr. Janson tog med Glæde mod Tilbudet, thi han var nu bleven overtydet om, at Rupert Ames kunde give ham mange nyttige Vink med Hensyn til Jordens Drift.

Den Sang, Rupert havde hørt den første Aften, vedblev at ringe i hans Øren. Han kunde huske nogle af Ordene, og som han tænkte paa dem, opstod der nye, mærkelige Idéer i hans Hoved. En Aften sad de alle omkring Fyret i Dagligstuen. Rupert havde fortalt dem noget om sit tidligere Liv, og da Samtalen begyndte at gaa i Staa, bad han de to Kusiner om at synge den Sang igen, hvad de straks var villige til.

»En overordentlig smuk Sang,« sagde Rupert, da de havde

sunget den tilende! »og saa mærkværdig. Den ligesom bringer mig tilbage til en forudgaaende Tilværelse, om noget saadant var muligt. Hvad betyder dette:

En Gang for min spæde Barndom
Har min Aand jo dvælet der;
O, min Fader, i din Vaaning
Stod jeg tidt din Trone nær!

Hvad betyder det?«

»Signe, forklar du det,« sagde Hr. Janson. »Du er bedre til saadan noget end jeg.«

Signe gjorde ingen Udflugter, men gik over til den lille Boghylde og tog to Boger ned, hendes engelske og hendes norske Bibel. Hun læste nu som Regel altid fra den engelske, men hun havde dog gerne den norske Bibel ved Siden af sig for at kunne henfore til den, om det blev nødvendigt.

»Jeg vil gore, hvad jeg kan, Hr. Ames. Jeg læser ikke engelsk særlig godt, saa De kommer til at besorge Læsningen.« Hun aabnede Bogen og pegede paa det fjerde Vers i Jobs 38te Kapitel. Rupert læste:

»Hvor var du, da jeg grundfæstede Jorden? forkynd det, hvis du har Indsigt . . . . Da Morgenstjerner sang til Hobe, og alle Guds Born raabte af Glæde.«

»Ja,« sagde den Læsende, »det er det store Sporgsmaal. Hvor var Job. Han var jo endnu ikke fodt.«

»Hvem er Guds Born?« spurgte Signe.

»Jeg antager vi — os allesammen paa en Maade er Guds Born.«

»Naturligvis, og vi raabte alle af Glæde, da Gud lagde Jordens Grundvold, vi maa altsaa have været der og vidst noget om det.«

»Ja, men hvorledes kunde vi? Vi var jo endnu ikke fodte?«

»Nej, ikke her paa Jorden, men vi levede som aandelige Væsener i Himlen, vor himmelske Faders Born.«

»Det kender jeg ikke noget til,« bemærkede Rupert tvivlende.

»Nej, selvfolgelig ikke. Det er derfor, jeg fortæller Dem det.«

Dette fik dem alle til at smile. Signe bladede videre i sin Bibel. »Læs her,« sagde hun.

Denne Gang var det i det forste Kapitel af Johannes Evangelium. Han læste de forste fjorten Vers.

»Det er nok; læs nu her.« Hun viste ham det sjette Kapitel, 62de Vers, og han læste:

»Hvad om I da faar at se, at Menneskesønnen farer op, hvor han var for?«

Hun bladede om til et andet. Det var det 28de Vers af det sekstende Kapitel:

»Jeg udgik fra Faderen og er kommen til Verden; jeg forlader Verden igen og gaar til Faderen.«

Endnu et Vers lod hun ham læse, nemlig det 5te Vers af syttende Kapitel:

»Og Fader! herliggor du mig nu hos dig selv med den Herlighed, som jeg havde hos dig, for Verden var.«

»Hvad faar De nu ud af alt dette; hvad betyder det?«

»Jeg ser godt, hvad De sigter til, Frk. Dahl. Kristus var sikkert til som et guddommeligt Væsen, for Han kom her til Jorden — ja endog for Verden blev dannet.«

»Naturligvis; vor Frelser var selv ligesom vi. Han blev født og modtog et Legeme paa samme Maade som vi, og Han havde en Aand, som blev ifort dette Legeme. Gud er Hans Aands Fader, og den var til, længe for Verden blev skabt, som De siger: Kristus er vor ældre Broder. Vi tilhører den samme Familie. Dersom Han var til, for Verden var, hvorfor saa ikke vi? Er det ikke rigtigt?«

»Men skal det ikke forstaas saaledes, at Kristus er det eneste Væsen, som havde en Forudtilværelse? Jeg tror, der staar noget i Deres Bog om, at Frelseren er Faderens Enbaarne.«

»Ja, i Kodet, det er rigtigt, men Gud er Fader til alle de Aander, som er komne til denne Verden for at modtage Legemer. Jeg kan vise Dem mange Skriftsteder, der beviser dette.«

»Det er en Ting, jeg aldrig for han tænkt paa, men det maa være sandt, dersom Bibelen mener, hvad den siger. Det er et stort og ophøjet Princip, Hr. Janson.«

»Ja, det er vidunderligt. Mange Mennesker vil intet høre derom, men dersom vi skal fortsætte vort Liv i en aandelig Tilværelse, efter at vi forlader dette Legeme, saa kan jeg ikke indse, hvorfor vi ikke ogsaa kunde have været til, for vi kom her — men Signe der, hun kan forklare det lige saa godt som en Præst.«

Signe smilte. »Nej, Hr. Ames, jeg er ikke Prædikant. Det er altsammen saa tydeligt for mig. Bibelen siger, at vi har en Fader i Himlen, og jeg tror det. Jeg tror ogsaa, at vi har »en Moder der«, som Sangen siger. Jeg kan ikke bevise det fra Bogen, men min Fornuft tilkendegiver det for mig.«

Det var noget nyt for Rupert at høre en smuk ung Pige udlægge saadanne Lærdomme. Han blev helt fortyllet, baade af den Talende og af det, der blev sagt. Et nyt Lys syntes at

gaa op for ham. Hvad om dette Liv alligevel kun var en Skole, hvortil udødelige Sjæle blev sendte for at gennemgaa Prøver, for at blive underviste.

»Har De andre Bibelsteder vedrørende dette Emne at henvise til?«

»Ja vist, mange af dem,« sagde hun. »Naar De faar Tid læs saa Heb. 12: 9; Jer. 1: 4, 5; Eph. 1: 3—5 og Joh. 9: 1—3. Jeg husker ikke flere i Øjeblikket.«

Rupert skrev dem ned og læste dem den samme Aften, for han gik til Sengs. For hver Dag, der gik, udvidedes hans aandelige Synskreds, og den skønne, norske Pige var langt fra den mindst betydningsfulde Aarsag til denne Forandring i Ruperts Livsopfattelse. »Gud velsigne hende,« sagde han til sig selv, »Gud har sendt hende til mig;« og han begyndte i sine Bønner at bede om at blive i Stand til at leve saaledes, at han kunde blive værdig til de Velsignelser, der tilsyneladende var i Vente for ham.

IX.

»Ligesaa er ogsaa Troen, dersom den ikke har Gerninger, død i sig selv.« — Jakob 2: 17.

Chamogo Dalen ligger ved Udkanten af Amerikas store, tørre Region. Paa den Tid, da Rupert Ames kom til Dalen, var man aldrig sikker paa Høsten, og ofte skete det, at Regnmanglen i Sommerens Løb var saa stor, at der slet ikke blev nogen Høst. Ejendomshandleren i Chicago, der havde solgt dette Land til Janson, oplyste ham ikke om denne Kendsgerning, og han havde allerede spildt det meste af to Aars Arbejde paa Grund af Misvækst. Rupert Ames fik alt dette at vide af Hr. Janson og gav sig derpaa til at undre sig over, at man ikke havde tænkt paa at udnytte den lille Vandstrøm, der løb gennem Dalen.

En Dag — det var ved Slutningen af Høsttiden, og de var ved at indsamle de sidste Kartofler — spurgte Rupert, om det omkringliggende Land kunde faas tilkøbs.

»Ja, med Lethed,« var Svaret. »Jeg blev tilbudt hele Dalen for en mindre Sum, men jeg har alt det Land, jeg kan overkomme. Landet her omkring vilde være anderledes, om vi kunde være sikre paa at faa Regn, men det kan vi ikke, og jeg er snart selv ked af det hele. Har De Lyst til at købe mig ud? De skal faa det billigt,« tilføjede han leende.

»Kunde De skaffe Penge nok til at købe hele Dalen her?« spurgte Rupert alvorligt.

»Ja,« det kunde jeg nok.«

»Saa har jeg et Forslag at stille Dem.«

Derpaa begyndte Rupert at forklare ham, hvorledes det værdifulde Land paa begge Sider af Bækken kunde opdyrkes og Hosten sikres hvert Aar ved at benytte Vandet i Bækken til Vanding af Markerne. Hr. Janson lyttede med Forbavselse til Ruperts Beskrivelse af Dry-Bench Reservoir, og hvor let det vilde være at grave nogle Grofter, hvorfra Landet i Chamogo Dalen kunde vandes.

»Denne Dal kan underholde en ikke saa ganske lille Befolkning,« sagde Rupert. »Ved at anskaffe Landet og derefter grave de fornodne Kanaler og Grofter, kan De sælge det igen stykkevis, og hvis De ikke tjener hundrede Procent paa Deres Udlæg, tager jeg meget fejl.«

De havde mange Samtaler om dette Foretagende, og til sidst blev det besluttet at gore et Forsog. Rupert skulde forestaa Gravningen af Kanalerne og udfore, hvad han kunde, for Sneen kom, og saa fortsætte Arbejdet til Foraaret.

Landet blev erhvervet uden stor Bekostning. Kanalen blev opmaalt og lidt Arbejde udfort samme Efteraar. Da Vinteren begyndte, red Rupert 21 Mile til Amtets Hovedby, tog Skolelærereksamen, fik Lærerbevis og blev Lærer for Vinteren i Chamogo Distriktsskole. Det var en ny Erfaring for ham og mindre behagelig til at begynde med. De store Drenge kom til Skole for at være i Ly for Stormen og, i Forbigaaende, maaske lære lidt Læsning og Skrivning. De var ofte temmelig ustyrlige, men Rupert fik dem til at lystre uden at gore Brug af Spanskroret. Han skrev nu til sin Soster Nina og fortalte hende, hvor han opholdt sig for Vinteren, og at han ventede at komme tilbage til Willowby, men ikke forelobigt.

Saaledes gik Vintermaanederne. Rupert studerede sine egne Lektier, naar hans daglige Pligter gav ham nogen Tid tilovers. Han aflagde ofte Besog hos Jansons, uagtet det var en tre Mile lang Koretur. Han blev altid modtaget som en Ven og blev i Virkeligheden behandlet som en af Familien.

Var det derfor saa underligt, at et usynligt Baand knyttedes mellem Rupert Ames og Signe Dahl? Var der noget mærkeligt i, at Ruperts Besog blev hyppigere, eller at den lyshaarede norske Pige saa længselsfuldt ned ad Vejen efter Skolelærerens Hest?

Rupert lod sig ikke narre af sine Folelser. Der var kun gaaet et Aar siden Bruddet med Virginia Wilton. Den Gang havde han troet, at han aldrig vilde overvinde dette, men allerede nu kunde han tænke paa det med Ligegyldighed, ja endog med Taknemlighed. Den Kærlighed, som nu syntes at bemægtige sig ham, var forskellig fra hin anden. Han

kunde ikke forklare sig denne Forskel, men han vidste, at den var der. Rupert havde ingen Skrupler. Signes Nærværelse gjorde ham ikke forvirret eller holdt ham i Ave. Nej, i hendes Selskab havde han kun en rolig, sød Fornemmelse af, at hun var en god Pige, at han elskede hende, og at hun ogsaa holdt lidt af ham. Deres Samtaler drejede sig hovedsageligt om alvorlige, men højst interessante Emner. Signe ligesaavel som hendes Kusine og Hr. Janson havde sin egen regigiose Opfattelse, og denne var mærkværdig, i hvert Fald for Rupert. Han havde aldrig hørt andet end de kristne Kirkesamfunds almindelige Lærdomme og ikke interesseret sig meget for Religion. Signe var vel bevandret i Bibelen og kunde finde de vidunderligste Ting i den, Lærdomme, der var nye for Rupert, men som aabnede Fremtiden for ham, en smuk og herlig Fremtid med store Muligheder. Desforuden forklarede de ham mange af Livets Gaader og besvarede nogle af dets vanskeligste Spørgsmaal.

Saaledes skete det en Fredag Aften, at Rupert og Signe var alene hjemme, da Hr. Janson og Hustru var paa Besog hos en Nabofamilie. De sad ved Komfuret i Køkkenet, og det flammende og knitrende Træ paa Fyrstedet gjørde en Lampe unødvendig. Signe havde modtaget et Brev fra Hjemmet, som hun oversatte for Rupert. Hendes Fader havde for længe siden tilgivet hende. De faa Dollars, som hun sendte hjem en Gang imellem, blev til mange flere Kroner ved den Tid, de naaede Norge, og de var til stor Hjælp for Familien. Efter at have talt om Forholdene i de gamle Lande fortes Samtalen ind paa religøse Emner og især paa den Lærdom fremsat i Sangen »O, min Fader«, som Rupert var meget interesseret i. Nu sad de tavse og saa ind i Ilden. Deres Stole stod ikke langt fra hinanden, og det var en let Sag for Rupert at lægge sin Haand over Signes Fingre, der hvilte paa Armen af hendes Stol, og omslutte dem med sin store Haand.

»Signe,« sagde han, »dersom vi nogensinde levede som tænkende Væsener i en tidligere Tilværelse — og det kan jeg nu ikke mere tvivle om — da kendte vi to hinanden der. Maaske vi endog var de bedste Venner, og jeg har netop ladet min Indbildningskraft have frie Tøjler med Hensyn til at udmale og forestille mig disse Muligheder.«

»Jeg vil fortælle Dem noget,« sagde Signe. »Husker De den Aften, da De første Gang kom hertil?«

»Det gør jeg rigtignok,« og han trykkede hendes Fingre lidt tættere sammen.

»Det forekom mig, at jeg straks kendte Dem. De saa daarlig ud og lignede en Vagabond, men jeg vidste godt, at det ikke var Tilfældet, og jeg syntes, jeg havde kendt Dem før.«

De var igen tavse for en Stund, »medens Øjnene talte Hjertets stumme Sprog«.

Signe lagde mere Brænde paa Ilden fra Kassen ved Siden af.

»Husker De den Bog, De gav mig at læse forleden Dag, Signe?«

»Ja, hvad synes De om den?«

»Den har givet mig en hel Del at tænke paa. Den fremsætter evangeliske Lærdomme, der er helt forskellige fra, hvad jeg nogensinde for har hørt; men alligevel stemmer det fuldkomment overens med, hvad Kristus og hans Apostle forkyndte. Som De véd, er jeg altid bleven oplært i den Tro, at Mennesket er en ubehjælpsom Skabning, saa vidt det angaar hans Sjæls Frelse; at alt er gjort for ham, og at det i Virkeligheden vilde være den største Daarskab af ham at tænke, at han kunde gore noget for sig selv; at Mennesket intet kan gore hverken fra eller til, og at han blot er som en Klump Ler med næsten lige saa indskrænket Handlekraft og Selvstændighed.«

»Jeg er godt kendt med alle den Slags Lærdomme,« sagde Signe, idet hun gik hen og tog sin Bibel. »De blev mig indprentede som Barn i det gamle Land.«

»Nu ser jeg,« fortsatte han, »at saadanne Lærdomme undervurderer Mennesket, som i Virkeligheden er et Guds Barn. Jeg kan ikke indse, hvorfor en alvis Fader saaledes skulde tage sine Børns Handlefrihed fra dem. Vi har i Skolen et Motto, der lyder saaledes: Personlig Anstrengelse opdrager, og jeg tror, det er den eneste Maade, hvorpaa vi kan udvikle os, hvis vi skulle blive ligesom vor evige Fader.«

»Ja, men een Ting maa De huske paa, og det er, at »ligesom alle do i Adam, saaledes skulle ogsaa alle levendegores i Kristus«. Opstandelsen fra de Dode kommer formedelst Kristus uden nogen Anstrengelse fra vor Side. Vi er ikke ansvarlige for Adams Overtrædelse, derfor er vi forloste fra dens Følger gennem Kristi Forsoning, hele Menneskeslægten er forlost, baade gode og onde — alle vil opstaa og blive stillet for Guds Domstol og domte efter deres Gerninger i Kodet.«

»Ja, jeg indrommer Sandheden af alt dette; men det staar mig ikke rigtig klart, hvorledes vi skulle blive befriede for vore egne, personlige Synder. Vi lever i en syndig Verden. Vi er alle dodelige og paavirkede af vore Omgivelser. Der maa være en Maade, hvorpaa vi kunne blive befriede for disse Ufuldkommenheder, thi dersom vi nogensinde skal komme i Guds Nærhed, da maa vi først være rene og hellige, uden Synd.«

Signe havde aabnet sin Bog. »Jeg vil læse her Svaret paa Deres Spørgsmaal. De husker nok, paa Pinsefestens Dag, da den Helligaand blev udgydt over Apostlene, stod Peter frem og talte til den forsamlede Mængde. Mange af dem troede, og det stak dem i Hjertet, og de sagde: »I Mænd, Brødre! hvad skulle vi gøre?« Disse Mennesker var ikke de eneste, som har stillet dette Spørgsmaal.«

»Nej, det er sandt.«

»Men Peter sagde til dem: »Omvender eder, og hver af eder lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til eders Synders Forladelse; og I skulle faa den Helligaands Gave«. Dette er tydeligt nok, er det ikke? Ord kan ikke fremsætte det tydeligere. Da Peter saa, at de havde Tro, sagde han til dem, at de skulde omvende sig, blive døbte til deres Synders Forladelse, og da skulde de faa den Helligaand.«

»Thi for eder er Forjættelsen og for eders Børn, og for alle dem, som er langt borte. Signe, er det ikke ogsaa for os?« spurgte Rupert ivrigt, »hvorfor skulde det ikke?«

»Forjættelsen er ikke blot til nogle faa — den er til Dem og mig. Jeg har adlydt Peters Ord og har modtaget Forjættelsen. De kan gøre det samme, og de samme Velsignelser vil følge. Evangeliet er en Lov, en fornuftig og naturlig Lov, men saa vidunderlig skøn.«

»Hvorfor har jeg aldrig hørt dette før?« udbrød Rupert. »Hvorfor er det ikke skrevet i vore Bøger eller fortalt til os i vor Barndom? Signe, jeg er endnu lidt i Vildrede.«

»Rupert,« sagde hun med et Smil, der havde ligesom et Anstrøg af Bedrøvelse, »Verden vedbliver at »lære, men kommer aldrig til Sandhedens Erkendelse«. »Mørket skjuler Jorden og Dunkelheden Folkene«. »Og det skal gaa Præsten som Folket«. »Landet er besmittet for dets Indbyggeres Skyld; thi de have overtraadt Love, forvendt Skikke og gjort den evige Pagt til intet«. Er det til at undres over, at De aldrig har hørt disse Lærdomme før? De kan læse om dem i Bibelen, men Verden har ikke haft dem iblandt sig i mange Aanhundreder. Nu er de igen paa Jorden. Evangeliet i dets Renhed og Fylde er gengivet. Vi læser her, at Johannes paa Øen Patmos saa, at i de sidste Dage skulde en Engel »flyve midt oppe under Himmelen, som havde et evigt Evangelium at forkynde for dem, der bor paa Jorden«. Denne Engel er kommen, Rupert, dette Evangelium er gengivet, og hvad jeg har forklaret Dem, er Lærdomme, der hører til dette Evangelium. Mennesker paa Jorden er igen iklædte med Myndighed fra det Høje til at forkynde Evangeliet og forrette dets Ordinancer til alle dem, som tro.«

Rupert lyttede til disse Ting med udelt Interesse. Han blev

som en Discipel ved sin Lærers Fodder. De talte sammen til langt ud paa Aftenen, og da Hr. Janson og hans Hustru kom hjem, fandt de dem bojet over den »gode, gamle Bog«, og saa fordybet i Læsningen, at de ikke horte dem træde ind.

X.

»Jeg har stridt den gode Strid, fuldkommet Lobet og bevaret Troen. — 2. Tim. 4: 7.

Rupert Ames kunde nu ikke undlade vedblivende at tænke paa de store Livets Sporgsmaal. Aldrig for havde noget gjort et saa dybt Indtryk paa ham; aldrig for havde han betragtet Tingene i det Lys, som nu var kommet til ham. Hans Hjerte var fyldt med Kærlighed, Tak og Pris, der ligesom gennembævede ham og syntes at tage hele hans Person i Besiddelse.

Vinteren gik, og Rupert tog Afsked med Skolen. Han kom til den Slutning, at Skolelærerfaget ikke passede for ham, uagtet Folket deromkring var tilfreds med ham. Han længtes efter at komme ud at grave Grofter. Dette holdt han meget mere af, og han blev enig med sig selv om, at hans Mission i denne Verden var at faa den virkelige Ørken til at blomstre som Rosen.

I Lobet af Sommeren skete der en stor Forandring med Chamogo Dalen. Den ene Side af Dalen kunde nu vandes, og en Del Jordstykker blev solgte med godt Udbytte. Hr. Janson gav Rupert den Andel, der tilkom ham, og i Fællesskab arbejdede de og havde god Fortjeneste.

Det, der nu fyldte Lykkens Bæger for Rupert, var Bevidstheden om, at han havde vist Lydighed til Jesu Kristi Evangelium og havde modtaget de lovede Forjættelser og Velsignelser. Lyset, der leder ind i al Sandhed, tilhorte ham. Med Signe og hendes Trosfæller kunde han nu se Øje til Øje, og alle havde de det samme herlige Haab om Fremtiden.

Endnu en Vinter gik, og da Naturen havde spredt sit gronne Dække over Chamogo Dalen, blev der gjort Forberedelser til den hojtidelige Handling, der skulde gore Rupert og Signe til Mand og Hustru. Rupert onskede at se Willowby og Dry Bench en Gang endnu, hvorfor det blev aftalt, at de, naar de havde besogt Herrens Tempel og var blevne beseglede til hinanden for Tid og Evighed, skulde tage en Tur til Ruperts gamle Hjem. De blev viede i Templet. Indenfor dets hellige Mure erfarede de endnu mere fuldkomment end nogensinde for, hvilken stille Lyksalighed der kan modtages under Guds Aands Paavirkning.

De naaede til Willowby sidst i September. Rupert havde skrevet til Nina og bebudet deres Komme, og hun og hendes Mand var ved Stationen for at modtage dem.

Der var Taarer i deres Øjne, da de mødtes.

»Nina, dette er min Hustru,« sagde Rupert. De hilste hjertelig paa hinanden.

Nu kom ogsaa flere af Ruperts gamle Venner hen til dem og bød ham velkommen hjem.

De kørte gennem Dalen med et livligt Forspand. Nina var ikke meget forandret, men hun paastod, at hvis hun havde mødt sin Broder paa Gaden, vilde hun ikke have kendt ham.

»Hvad har forandret dig saa meget, Rupert?« spurgte hun.

»Oplevelser, Nina, Oplevelser i Livets Skole. Jeg har levet en lang Tid i de halvtredie Aar, jeg har været borte — men lad os ikke tale om det nu. Alting ser ud som sædvanlig her omkring. Man skulde tro, jeg kun havde været borte nogle faa Dage. Hvor underligt det er! Signe, der ovre ser du Willowby, ikke saa lidt af en By endnu. Hvorledes er Dry Bench, James?«

»Omtrent det samme, Rupe. Ingen videre Forandringer siden du rejste.«

»Og Reservoiret?«

»Akkurat som da du forlod det, med Undtagelse af at det trænger til Udbedring.«

INDHOLD:

Grensforstanderens Pligt... 265
Den Danske Mission 267
Lektier for Børneklasser .. 267
Guds Faderforhold..... 272
Kristi enestaaende Stilling. 274
Redaktionelt 276
Kronet med Herlighed..... 279

Udgivet af den danske og norske Mission.

Præsident for den danske Mission: HOLGER M. LARSEN, Priorvej 12, København F.

Præsident for den norske Mission: MILTON H. KNUDSEN, Wergelandsvei 7, Oslo.

Trykt hos F. E. Bording.